

Példamutatás

Felötlött a minap egy kérdés bennem, arra a buzdításra, mely szerint a hívőknek olyan példát kellene mutatni, ami a templomba vezeti legalább az útkeresőket. Nagyon jogos a felvetés, mert csak jómagam biztos, hogy 20 évet biztosan elvesztegettem az útkeresésemben, mert láttam templomjáróknak kevésbé vonzó példáit, életvitelükkel, viselkedésükkel, boldogságukkal, boldogtalanságukkal, ítélezéseikkel. Jó időre kipipáltam ezt a területet a bakancslistámról, megállapítva, hogy itt sem jószág, sem boldogság nem látszik, kizárható, hogy lenne arrafelé látnivaló.

Azóta ez megváltozott Isten végtelen kegyelmének köszönhetően, mert megengedte látni szent lelkének a munkáját az embereken, magamban és még a bűnösökben, tévelygőkben, útkeresőkben is.

Ezzel kapcsolatban támadt bennem a kérdés, hogy vajon mi lehet akkor a jó példa? Istentől való látványos félelmünk, a törvényeknek való elszánt és szigorú megfelelési kényszerünk, amiben mégiscsak mindig elbukunk. A törvények harsogása és ítélkező mennydörgés, hogy elkárhozunk mindannyian, ha nem engedelmességek nekik? Istennek nem, hogy félelme, de kifejezett rettegésének a hirdetése a jó példa? Vagy felhívni a figyelmet, mit tud jelenteni, ha élvezzük Isten szeretetét? Ehhez, ugyan meg kell ezt tapasztalni és hitelesen továbbadni, hogy felkeltsük a vágyat irányában.

Általában úgy hiszem, hogy az elrettentés és a fenyegetés nem egy hatékony ösztönző, inkább a hihető ígéret a boldogságról, sőt annak megköstölése ad igazán szárnyakat az embereknek és ami képes őket még bűnös hajlamainktól is eltávolítani.

De közelítsük meg másik oldalról a kérdést, ami egy korábbi vitában merült fel. Hitünknek, elköteleződésünknek mi a hitelesebb tanúságtétele, életünk példája vagy az igehirdetés, a tanítás? Van, aki azt mondja, hogy egy mukkot sem kell szólni, úgy kell élnünk, hogy az vonzó legyen mások számára (talán nem véletlenül egy világi szellemesség ennek az alapja). Ilyet, tudtommal, nem mond a Szentírás, sőt, inkább az ellenkezőjét, nevezetesen, az evangelizációra minden idő alkalmas! Természetesen, az igehirdetéssel összhangban kell legyen életünk, hogy hiteles legyen, erre van intelem („...Ugyanígy a hit is, ha tettei nincsenek, magában holt dolog...” Jak.2. 14-26.). Való igaz, tapasztalható a világban is, hogy a példa a legjobb tanítás.

Erre legalábbis törekednünk kell, mert számomra eléggé kérdőjeles, mennyire tudunk összhangban lenni az Írásokkal, Jézus tanításaival. Éppenséggel még Jézus is kikérte magának, hogy „jó mesternek” szólítsák („Miért mondasz engem jónak? – kérdezte Jézus. – Senki sem jó, csak egy: az Isten.” Mk. 10. 18.). Ennek ellenére persze Ő teljes összhangban cselekedett az Atya szándékaival és a tanításaival, hiába próbálta akár az ördög, akár a világ megkísérteni jó vagy éppen rossz szóval.

Kik lehetnek akkor jó példák? Szenteknek kell lennünk? Hm, szerintem a szentek túlnyomó része méltatlannak érezte, érzi magát, hogy akár csak saruszíját megoldja Jézusnak. Kívülről jónak, tökéletesnek látszhatnak, belül azonban tudja mindenki (jó esetben), hogy méltatlan, mert ez embernek lehetetlen.

Azután van ott még egy másik dolog is. Az evangéliumban elhíresült ifjú megtartotta az összes törvényt, még sem volt ez elég a mennyek országához (Mk. 10. 17-27.). Akkor? Mi hibázott? Nem osztotta szét a vagyonát. Erre vajon miért lett volna szükség? Talán azért, hogy bizonyítsa, mily

irgalmas tud lenni vagy mert bármiről le tud mondani, ami fontos az életében, Jézus követésében és hozzá szegődjön? Lehet ezt kötelességtudatból, tanácsra megtenni? Nem. Ha csak nem valaki olyasvalaki mondja, akiben végtelenül megbízom és végtelenül szeretek.

Úgy, gondolom, nem a hitünk felszínes gyakorlásában és a törvények megtartásában, esetleg még irgalmas cselekedeteinkben kell erőből jeleskednünk, mert erre képtelenek vagyunk magunkban, miként még a bűneinket sem vagyunk képesek egyedül felismerni, nem hogy kikeveredni belőlük. Inkább, Isten iránti végtelen, túláradó, szerelmes szeretetünk lehet vonzó példa másoknak, ami egyébként az egészséges istenfélelmet kelti szívünkben, mikor árgus szemekkel figyeljük, nézzük állandóan az arcát, nem szomorítjuk-e el valamivel. A kétféle példa közötti választásban talán még a következő is segíthet: „A szeretetben nincs félelem. A tökéletes szeretet kizárja a félelmet, mert a félelemnek köze van a büntetéshez. Aki tehát fél, abban nem tökéletes a szeretet.” 1Jn. 4. 18. Hát, így riogassuk egymást!

Isten szeretetének felismerésének két fő útját vélem felismerni kezdő létemre. Hálaadás a nap minden percében a legapróbb légyzümmögésért, de akár a megpróbáltatásokért is. A másik pedig, Isten arcának folytonos fürkészése, törekvés gondolatainak kitalálására, szavaira való kitartó figyelem. A jó hír, miként az Írás mondja: „Ha kerestek, megtaláltok, föltéve, hogy szívetek mélyéből kerestek. Megengedem majd, hogy megtaláljatok – mondja az Úr.” Jer. 29. 12.. Isten ismerete egyben az örök élet is („Az az örök élet, hogy ismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent és akit küldtél, Jézus Krisztust.” Jn. 17. 3.)! De ez már egy hosszabb útra vezet. Menet közben Isten az őt kutatóknak, a közeledőknek gyámolítást, gondoskodást, vigasztalást és földi örömnél magasabb boldogságot ad.

Áldott legyen az Úr! Adjunk hálát mindenkor és mindenért!

Templomlépcső, 2023. június